



ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΑΓΡΥΠΝΙΑΣ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΦΟΡΟΝ ΗΜΩΝ ΚΥΡΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ
ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΑ ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΟΝ
ΕΠΙ ΕΝΣΚΗΨΑΣΗΣ ΕΠΙΔΗΜΙΑΙ

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

ΕΙΣ ΤΟ ΚΥΡΙΕ ΕΚΕΚΡΑΞΑ

Ἰστῶμεν στίχους η' καὶ φάλλομεν τῆς Θεοτόκου δ'.

Ἦχος α'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ω τῷ παραδόξου θαύματος! τῆς Παρθένου Κόρης, τὰ πολλὰ τεράστια, Εἰκόνοσ τῆς ἑαυτῆσ, ὕμνεῖν προτρέπουσιν· ἐξαίρουσι γὰρ ἡμῶν, θαμβητικῶσ τὴν διάνοιαν ὑπερθεν, καὶ ταύτη ἀναβοᾶν, τὸν ἀσπασμὸν τοῦ Ἀγγέλου γηθόμενοι· Κεχαριτωμένη χαῖρε, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ, διὰ σοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Β αβαί, τῆσ σῆσ προμηθείασ ἀγνή! καὶ στοργῆσ ἀπλέτου, ἧσ πρὸσ πάντας κέκτησαι, τοὺσ πίστει μετὰ Θεόν, εἰσ σὲ ἐλπίζοντασ· εὐφραίνεις αἰεὶ αὐτούσ, τοῖσ διαφόροισ χαρίσμασιν ἄχραντε, καὶ θαύματα πρὸσ αὐτούσ ἐπενεργεῖσ, διὸ πόθῳ κραυγάζουσι· Κεχαριτωμένη χαῖρε, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ, διὰ σοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Α΄σμασι τιμῶμεν πάνσεμνε, τὴν σεπτὴν Εἰκόνα, τῆς μορφῆς σου χαίροντες, καὶ πόθῳ πολλῶ αὐτήν, κατασπαζόμεθα· ἐτίμησε γὰρ ἡμᾶς, τῇ παραδόξῳ ἐλεύσει πανάσπιλε, καὶ κόσμος ἐν τῇ Μονῇ, προσανετέθη· διό σοι κραυγάζομεν· Κεχαριτωμένη χαῖρε, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ, διὰ σοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους, εἰς δ΄.

Ἦχος δ΄. Ἦδωκας σημείωσιν.

Ε΄δωκας τὸ σῶμά σου, πρὸς τὰς βασάνους αἰοίδιμε, τὴν ψυχὴν δὲ ἐτήρησας, ἄμωμον ἀκίβδηλον, πάσης ἀμαρτίας, καὶ τῆς δυσσεβείας, τῶν παρανόμων αἰκιστῶν, καὶ ἀνυψώσας τὸν νοῦν μετάρσιον, πανόλβιε Χαράλαμπες, πρὸς τὸν Δεσπότην καὶ Πλάστην σου, κατοικεῖν κατηξίωσαι, εἰς παστάδα οὐράνιον.

Ε΄δωκας τοῖς δούλοις σου, τὸν σὸν θεράποντα Κύριε, Χαραλάμπε τὸν ἔνδοξον, ἴασιν ἀλάθητον, νόσων πολυτρόπων, καὶ καθαιρέτην τῆς πλάνης μέγιστον· διό σου τὴν φιλόανθρωπον, οἰκονομίαν δοξάζομεν, πολυεύσπλαγχνε Κύριε, καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Χάριν ἦν περ εἴληφας, παρὰ Θεοῦ ὑπὲρ ἔννοιαν, ἀθλοφόρε Χαράλαμπες, χάρις τῶν ἰάσεων, πᾶσι παρεμφαίνει, καὶ τῶν θαυμασίων, ἡ ἀναρίθμητος πληθὺς, τὰς δωρεάς σου κηρύττει Ἅγιε· ἃς ὄντως ὑπὲρ λόγον τε, καὶ νοῦν ἀπείληφας ἔνδοξε, πρὸς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τῶν Μαρτύρων ἀγλαΐσμα.

Δόξα. Ἦχος δ΄.

Ι΄ερουργῶν τῷ Δεσπότη καὶ Κτίστη σου, ὡς ἱερεὺς ἐννομώτατος, οὗ καὶ τοῦ πάθους γέγονας μιμητής, θέοφρον Χαράλαμπες, σεαυτὸν γὰρ θυσίαν εὐπρόσδεκτον προσήγαγες, τῷ διὰ σέ

θυσίαν ἑαυτόν, τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ προσαγαγόντι. Διὸ συναγάλλη αὐτῷ εἰς οὐρανίους σκηνώσεις, ἐν Ἐκκλησίᾳ τῶν πρωτοτόκων· ᾧ καὶ πρεσβεύεις ἀδιαλείπτως, ἵνα ῥυσθῶμεν ὀργῆς καὶ θλίψεως, οἱ τιμῶντες σου τὴν πανέορτον μνήμην, καὶ πόθῳ ζέοντι προσκυνοῦντες τὴν σὴν Κάραν, τὴν ἄπειρα θαύματα βρύουσαν, καὶ λοιμῶδη νόσον ἐκ ποδῶν ποιουμένην, σωτηρίαν τε καὶ ἴασιν ἡμῶν βραβεύουσαν.

Καὶ νῦν. Ἦχος πλ.β'.

Ημέρα χαρμόσυνος, καὶ ἑορτὴ πανσεβάσμιος, ἐπέλαμψε σήμερον· ἰδοὺ γὰρ αὖθις, ἡ ἀμίαντος ἀμνάς, ἡ στυλοειδῆς νεφέλη, ἡ τὸν νέον Ἰσραὴλ καθοδηγοῦσα, τὸ φρικτὸν συναπτήριον, δι' οὗ τὰ οὐράνια, τοῖς ἐπὶ γῆς ἦνῶται, ἡ ἁγία Θεοτόκος, τὴν πρὸς τὴν ἱερὰν ἡμῶν Μονήν, ἐξάιρετον αὐτῆς προμήθειαν παρεμφαίνουσα, ἐχαρίσατο αὐτῇ, τὴν ξενοτρόπως ἀφιχθεῖσαν, ἱερὰν αὐτῆς Εἰκόνα, ὡς φρουρὸν καὶ παραμυθίαν· ἦν προσκυνοῦντες, εὐλαβῶς, βοήσωμεν· Χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Εἶτα· εἴσοδος, Φῶς ἱλαρόν, Προκείμενον τῆς ἡμέρας.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΙΘΗΝ

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Ἦχος α'. Ανατολίου.

Ολαμπρὸς ἀριστεὺς Γεώργιος, ἐν τῇ ἐνδόξῳ ἀθλήσει αὐτοῦ, τὰς ἄνω Δυνάμεις εὐφραίνει, καὶ σὺν αὐταῖς ἀγαλλόμενος νῦν, ἐπίγειον τοῖς πιστοῖς πανήγυριν ἡγείρε, καὶ συνεορτάζειν ἡμῶν τοῖς δι' αὐτὸν ἠθροισμενοῖς, ὡς Χριστοῦ δοῦλος παραγέγονε. Διόπερ αὐτὸν ἀξίως τιμήσωμεν, ἀπαύστως πρεσβεύοντα τῷ τῶν ὄλων Θεῷ, δωρηθῆναι ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος. Ὁ αὐτός.

Εὐφραίνεσθε ἐν Κυρίῳ πόλεις τῆς Ἑλλάδος, καὶ σκιρτήσατε ἀγαλλόμεναι, τὴν κάραν τοῦ μεγαλομάρτυρος Χαραλάμπους, ἐν κόλποις κατέχουσαι, ὡς θησαυρὸν βαθυτάλαντον καὶ ἀνεξάλειπτον· μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς ὀσημέραι, ἀπαρυόμενοι ἐξ αὐτῆς τὰ τῶν ἰάσεων ρεῖθρα, τῆς πανώλους λοιμικῆς ἀπαλλαττόμεθα νόσου, εὐχαριστοῦντες Θεῷ, τῷ κηδεμόνι καὶ Σωτῆρι τῶν ψυχῶν, καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Τὸν θεῖον ἀγῶνα καλῶς ἀγωνισάμενος Μάρτυς Χαράλαμπες, τῆς οὐρανῶν βασιλείας οἰκῆτωρ γέγονας, καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ τοῦ κόσμου παναοίδιμε· τὸ δὲ καρτερικώτατόν σου σῶμα, ἐν τῇ γῆ κατέλιπες, ἴαμα σωτήριον τοῖς αὐτῷ προσιοῦσι καὶ ἀπτομένοις μετὰ πόθου· τὴν δὲ πάντιμόν σου κάραν, ἡ Ἑλλάς ἐκτήσατο πλοῦτον ἀδάπανον, καὶ θησαυρὸν πολύτιμον· δι' ἧς τῶν ὄντως ἐφετῶν τυγχάνει, καὶ τῶν ἐναντίων ἐκλυτροῦται, ἐπισκιάσει τῆς ἐν σοὶ θείας χάριτος.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Δεῦτε φιλομάρτυρες πάντες, εὐωχηθῶμεν ἐν τῇ πανσέπτῳ πανηγύρει τοῦ Ἀθλοφόρου, καὶ πνευματικῶς πανηγυρίσωμεν. Σήμερον γὰρ συγκαλεῖται ἡμᾶς, ἡ πανσεβάσμιος πανήγυρις, Χαραλάμπους τοῦ Ἱερομάρτυρος, τράπεζαν ἡμῖν παρατιθεμένη, τὰς ἀριστείας τῶν παλαισμάτων αὐτοῦ, καὶ τὴν πανεύφημον αὐτοῦ Κεφαλὴν, ἰάματα ὡς νάματα βλύζουσιν, πᾶσι τοῖς πιστῶς αὐτῇ προσιοῦσι, καὶ ἀρυόμενοις ἐξ αὐτῆς ἴασιν, ψυχῶν τε καὶ σωμάτων, καὶ δεινῶν ἀπαλλαγὴν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Μακαρίζομέν σε.

ΕΙΣ ΤΑ ΑΠΟΣΤΙΧΑ

Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ὁδηγητρίας.

Ἦχος πλ.α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίρει Χριστιανῶν ἡ πληθὺς, ἐγκαυχωμένη ἐπὶ σοὶ παναμώμητε, ὀρώσα τὴν πρὶν πεσοῦσαν, ἐν τῇ φθορᾷ ταπεινῶς, φύσιν ὑψωθεῖσαν ὑπὲρ ἔννοιαν, εἰς δόξαν αἰδίου, ἀληθῶς καὶ ἀπτόητον, Θεὸς γὰρ ταύτην, ἐνεδύσατο ἄσπιλε, ἐξ αἱμάτων σου. Ὅθεν καθικετεύομεν, καὶ πόθῳ δεόμεθα· Σὺν Ξενοφῶντι τῷ θείῳ, καὶ Γεωργίῳ τῷ μάρτυρι, Χριστὸν ἐκδυσώπει, τὴν εἰρήνην δωρηθῆναι, ἡμῖν καὶ ἔλεος.

στίχ. Ἠγίασε τὸ σκῆνωμα αὐτοῦ ὁ Ὑψιστος.

Αῶδει τὰ τῆς Εἰκόνοσ φρικτά, Παρθενομητορ, καὶ ἐξαίσια θαύματα, ἡ ὧδε συναθροισθεῖσα, εἰς δόξαν σὴν καὶ τιμὴν, τῶν πατέρων πᾶσα νῦν ὁμήγουρις κηρύττει τὴν χάριν σου, ἣν ἐν ταύτῃ ἐξέχεας, ἣν καὶ παρέχει, ἀεννάως τοῖς χρήζουσι, καὶ προσπίπτουσι, πρὸς αὐτὴν μετὰ πίστεως· ὅθεν εὐχαριστοῦντές σοι, θερμῶς ἱκετεύομεν, σῶζε αἰεὶ Παναγία, τοὺς προσκυνοῦντας τὴν ἄχραντον, μορφὴν τῆς σῆς δόξης, καὶ παράσχου τῇ σῇ ποιίμνῃ, τὸ θεῖον ἔλεος.

στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Βλέψον ἐπὶ τὴν σὴν ἰλαρῶς, ἀφορισθεῖσαν κληρουχίαν πανύμνητε, καὶ δέχου τὰς ἐκ καρδίας, προσαγομένας φωνάς, καὶ ἀντιπάρσχου τὸ σὸν ἔλεος, τὰ σκάνδαλα παύουσα, τὴν εἰρήνην βραβεύουσα· ἐκ γὰρ τῆς λήθης τοῦ καθήκοντος ἅπαντες, ἐξεβλήθημεν τῆς εὐθείας πανάχραντε. Ὅθεν καὶ διαπράττομεν, ἀνθ' ὧν ὑπεσχέθημεν, τὰ ἐναντία Παρθένε καὶ τὸν Θεὸν παροργίζομεν· ὃν νῦν ἐκδυσώπει, τὴν εἰρήνην δοῦναι πᾶσι, τοῖς σὲ γεραίρουσι.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Τὸν νοερόν ἀδάμαντα, τῆς ὑπομονῆς ἀδελφοί, τὸν γενναιοτάτον ἀθλητήν, τὸν δυσὶ στέμμασι κατεστεμμένον, ἱερωσύνης καὶ ἀθλήσεως, παρὰ τῆς δεξιᾶς τοῦ παντάνακτος Θεοῦ, Χαραλάμπη, τὸν ἐν Μάρτυσι μέγιστον εὐφημήσωμεν. Οὗτος γὰρ τὸν ἀλάστορα καταπαλαίσας, τρόπαιον μέγα κατὰ πλάνης ἀνεστήσατο. Καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς τὸν Θεὸν ἐξαιτεῖται, ἄφεσιν ἀμαρτιῶν ἡμῖν παρασχεῖν, καὶ παντοίων νόσων ἀπαλλαγὴν, τοῖς θερμῶς προστρέχουσιν αὐτῷ, καὶ τὴν ἀγίαν αὐτοῦ Κάραν εὐλαβῶς ἀσπάζομενοις, καὶ τὴν ἐτήσιον αὐτοῦ μνήμην μετὰ πόθου τελοῦσι, καὶ αἰτουμένοις δι' αὐτοῦ τὸν Θεὸν ἰλασμόν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Νεῦσον παρακλήσει σῶν οἰκετῶν Πανάμωμε, παύουσα δεινῶν ἡμῶν ἐπαναστάσεις, πάσης θλίψεως ἡμᾶς ἀπαλλάττουσα· σὲ γὰρ μόνην ἀσφαλῆ, καὶ βεβαίαν ἄγκυραν ἔχομεν, καὶ τὴν σὴν προστασίαν κεκτήμεθα. Μὴ αἰσχυρθῶμεν Δέσποινα, σὲ προσκαλούμενοι· σπεῦσον εἰς ἰκεσίαν, τῶν σοι πιστῶς βοῶντων· Χαῖρε Δέσποινα, ἡ πάντων βοήθεια, χαρὰ καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Νῦν ἀπολύεις, τρισάγιον καὶ ἀπολυτίκιον·

Τοῦ Ἱερομάρτυρος. Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ως στῦλος ἀκλόνητος, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, καὶ λύχνος αἰείφωτος τῆς οἰκουμένης σοφέ, ἐδείχθης Χαράλαμπες· ἔλαμψας ἐν τῷ κόσμῳ, διὰ τοῦ μαρτυρίου, ἔλυσας τῶν εἰδώλων, τὴν σκοτόμαιναν μάκαρ· διὸ ἐν παρρησίᾳ Χριστῷ, πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς. (δίς)

Θεοτόκε Παρθένε.



ΕΝ ΤΩΙ ΟΡΘΩΙ

Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος, τὰ ἀπολυτικά τῆς Ὁδηγητρίας καὶ τοῦ Ἱερομάρτυρος Χαραλάμπους.

Τῆς Ὁδηγητρίας. Ἦχος α΄. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Εἰκόνα σου ἁγίαν τὴν Ὁδηγήτριαν ἄχραντε, νῦν πανευλαβῶς προσκυνοῦντες γεραίρομεν Παρθένε· ἐπέστη γὰρ ξένως πρὸς ἡμᾶς, βραβεύουσα θαυμάτων προχοῆν, καὶ παντοίων ἐλευθεροῦσα τῶν δεινῶν· διὸ σοι πόθῳ βοῶμεν· Δόξα τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου σεμνή, δόξα τῇ ἀντιλήφει σου, δόξα τῇ προμηθείᾳ σου μόνῃ πανύμνητε.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ως στῦλος ἀκλόνητος, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, καὶ λύχνος αἰείφωτος τῆς οἰκουμένης σοφέ, ἐδείχθης Χαραλάμπες· ἔλαμψας ἐν τῷ κόσμῳ, διὰ τοῦ μαρτυρίου, ἔλυσας τῶν εἰδώλων, τὴν σκοτόμαιναν μάκαρ· διὸ ἐν παρρησίᾳ Χριστῷ, πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Καθίσματα Μαρτυρικά.

Ἦχος βαρῦς.

Α΄γαλλιᾶσθε Δίκαιοι, εὐφραινέσθω τὰ οὐράνια· ἐπὶ γῆς γὰρ οἱ Μάρτυρες ἀγωνισάμενοι, τὴν πλάνην κατήργησαν· σκιρτάτω ἡ Ἐκκλησία, τὰ νικητήρια ἐορτάζουσα, τῷ ἀθλοθέτῃ, καὶ μόνῳ

νικοποιῶ, Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ παρέχοντι τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ ὁ Θεὸς Ἰσραήλ.

Τῆς ἀθεότητος τῶν τυράννων καταφρονήσαντες, καὶ τῶν βασιάνων τὸ ἄλγος παραβλεψάμενοι Ἅγιοι, τὴν πίστιν τὴν εἰς Χριστὸν οὐκ ἠρνήσασθε. Διὸ ἱκετεύσατε τὸν φιλόανθρωπον Θεόν, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Τοῖς Ἅγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ ἐθαυμάστωμεν ὁ Κύριος.

Αῖγιοι πρεσβεύσατε, ἄφεςιν δοθῆναι ἡμῖν τῶν πλημμελημάτων ἡμῶν, καὶ τῶν προσδοκωμένων δεινῶν, ῥυσθῆναι ἡμᾶς, καὶ πικροῦ θανάτου δεόμεθα.

Δόξα. Νεκρώσιμον.

Εἴν χώρᾳ ζώντων Κύριε, καὶ ἐν σκηναῖς τῶν Δικαίων σου, ἀνάπαυσον τοὺς δούλους σου, ὧν τελοῦμεν τὴν μνήμην φιλόανθρωπε καὶ εἴτι ἐπλημμέλησαν ἐν τῷ βίῳ ὑπάρχοντες, ὡς ἐλεήμων συγχώρησον, καὶ εὐδιάλλακτος Θεός, παρέχων τῷ Κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ως τῆς ἡμῶν ἀναστάσεως θησαύρισμα, τοὺς ἐπὶ σοὶ πεποιθότας Πανύμνητε, ἐκ λάκκου καὶ βυθοῦ πταισμάτων ἀνάγαγε· σὺ γὰρ τοὺς ὑπευθύνους τῇ ἁμαρτίᾳ ἔσωσας, τεκοῦσα τὴν σωτηρίαν ἡμῶν, ἢ πρὸ τόκου παρθένος, καὶ ἐν τόκῳ παρθένος, καὶ μετὰ τόκον παρθένος μείνασα.

Μετὰ τὴν β' στιχολογίαν, Καθίσματα τοῦ Ἱερομάρτυρος.

Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Εργοὶς ἔλαμψας τῆς εὐσεβείας, πλάνην ἔσβεσας κακοδοξίας, ὡς τοῦ Χριστοῦ στρατιώτης Χαράλαμπες, καὶ παρανόμων τὰς φάλαγγας ἤσχυνας, τροπαιοφόρος παμμάκαρ γενόμενος. Μάρτυς ἔνδοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Τὴν ὠραιότητα.

Τὴν καθαρότητα Μάρτυς τοῦ βίου σου, καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον τοῦ μαρτυρίου σου, καταπλαγεῖσα ἡ Ἑλλάς, βοᾷ σοι εὐφραϊνομένη. Σήμερον τιμῶμεν σου, κεφαλὴν τὴν σεβάσμιον, θραῦσον τὰ φρυάγματα, τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν Ἄγιε, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν κινδύνων, καὶ νοσημάτων τοὺς ὑμνοῦντας σε.

Καὶ νῦν. Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Κλῖνον Κόρη Μαριάμ, κλῖνον τὸ οὖς σου εὐμενῶς, καὶ ἐπάκουσον ἡμῶν, τῶν δεομένων ἐκτενῶς· καὶ ὡς ὑπέσχου, μὴ λίπης τοῦ προστατεύειν, τὸν κληρὸν ὃν ὁ σὸς Υἱὸς καὶ πάντων Θεός, δεδώρηκέ ποτε, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν, καὶ τὰς παγίδας λύειν τοῦ ἐναντίου, καὶ χάριν νέμειν τοῖς δούλοις σου· εἰς σὲ γὰρ πᾶσαν, τὴν προσδοκίαν, καὶ ἐλπίδα τιθέμεθα.

Τὸ Α΄ Ἀντίφωνον τῶν Ἀναβαθμῶν τοῦ δ΄ ἤχου.

Προκείμενον. Ἦχος δ΄.

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει, καὶ ὡσεὶ κέδρος ἢ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται.

στίχ. Πεφυτευμένοι ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου, ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐξανθήσουσιν.

Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν (τὸ τοῦ μικροῦ Ἀγιασμοῦ).

Ὁ Ν΄.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

στίχ. Ἐλέησον με ὁ Θεός...

Καὶ τὸ Ἰδιόμελον, Ἦχος πλ. β'.

Φάλαγγα θεοστεφῆ, φωτοφανοῦς Μάρτυρος, ὑπὲρ Χριστοῦ
τυθεῖσαν προθύμως, τὸν ἀγιόλεκτον συνασπισμόν, τοῦ Ἱε-
ρομάρτυρος Χαραλάμπους, φιλομάρτυρες δεῦτε τιμήσωμεν· καὶ
τὴν πανίερον μνήμην αὐτοῦ πνευματικῶς τελέσαντες, πρὸς αὐτὸν
βοήσωμεν· Τῆς λοιμικῆς ἀπειλῆς, τὸν εὐσεβόφρονα λαόν σου
ἐλευθέρωσον, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης περιστάσεως.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΚΑΝΟΝΑΣ

Ὁ κανὼν τῆς Ἀγίας Τριάδος εἰς ς', τοῦ Ἀγίου Γεωργίου εἰς δ' καὶ
τοῦ Ἀγίου Χαραλάμπους εἰς δ' ἀφ' ς', καταλιμπάνεται ὁ τοῦ Ἀγ.Γε-
ωργίου, καὶ φάλλεται ὁ τοῦ τριωδίου, τελευταῖος.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὁ εἰρμός.

Αρματηλάτην Φαραῶ ἐβύθισε, τερατουργοῦσα ποτέ, Μωσα-
ϊκὴ ράβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καὶ διελοῦσα θάλασσαν,
Ἰσραὴλ δὲ φυγάδα, πεζὸν ὁδίτην διέσωσεν, ἄσμα τῷ Θεῷ ἀνα-
μέλποντα. (δὶς)

Κανὼν α'. Τροπάρια.

Η πανουργὸς καὶ συμφυῆς καὶ σύνθρονος, καὶ ὁμοδύναμος,
καὶ τριφεγγῆς δόξα, Πάτερ ἀκατάληπτε, Υἱὲ καὶ Πνεῦμα
ἅγιον, χαλεπῆς ἀσθενείας, τοὺς σοὺς οἰκέτας ἀπάλλαξον, ὅπως
εὐχαρίστως δοξάζωμεν.

Α ἁμαρτιῶν με καταιγὶς συνώθησεν, εἰς ἀσθενείας βυθόν, καὶ συνεχεῖς πόνοι, ὡσπερ τρικυμία με, χειμάζουσι τὸν δεῖλαιον ὁμοδύναμον κράτος, Τριάς ἀγία σπλαγχνίσθητι, σῶσόν με δεινῶς ἀπολλύμενον.

Τῆς συνεχούσης ἁμαρτίας λύτρωσαι, Τριάς ἀμέριστε, ἡμᾶς τοὺς σοὺς δούλους, δρόσω τοῦ ἐλέους σου· σβεννύουσα τὸν καύσωνα τῶν δεινῶν ἀλγηδόνων, καὶ τὴν ὑγείαν παρέχουσα, ὅπως ὀρθοδόξως ὑμνοῦμέν σε.

Θεοτοκίον.

Τὸν λυτρωτὴν καὶ παντουργὸν καὶ Κύριον, κυοφορήσασα, τὸν τὰς ἡμῶν νόσους, πάναγνε βαστάσαντα, αὐτὸν οὖν καθικέτευε, χαλεπῆς ἀσθενείας, τοὺς σοὺς οἰκέτας λυτρώσασθαι, μόνη τῶν ἀνθρώπων βοήθεια.

Τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Ἦχος βαρὺς. Νεύσει σου.

Ως ταῖς ὑπερκοσμίαις συναγελάζων χορείαις, καὶ θέσει θεούμενος καὶ δόξης ἐμπορούμενος, μάρτυς Γεώργιε πάντας τοὺς ἀνευφημοῦντάς σε, σῶζε πρεσβείαις σου.

Δόξης ἀδιαδόχου ἀξιωθεὶς ἀθλοφόρε, τοὺς πίστει δοξάζοντας τοὺς ὑπὲρ φύσιν πόνους σου, δεῖξον φωτὸς κληρονόμους, καὶ τῆς αἰδίου ζωῆς καὶ λαμπρότητος.

Η ἄμβλυνας τῶν τυράννων ἀντιτυπίας ἀγώνων, τὰ βέλη Γεώργιε καὶ ξίφει θεία χάριτι· ὅθεν σοι πίστει βοῶμεν ῥῦσαι τῶν βελῶν ἡμᾶς πάντας τοῦ ὄφους.

Θεοτοκίον.

Νέκρωσιν ὁ προπάτωρ τῷ ζωηφόρῳ σου τόκῳ, σαφῶς ἐξεδύσατο στολὴν ἀθανασίας δέ, εὖρεν ἀνυμνολογῶν σε, τὴν εὐλογημένην ἀγνὴν Θεομήτορα.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος. Ἦχος δ΄. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Τὴν κάραν τὴν πάνσεπτον, καὶ τὰ παλαίσματα Κύριε, ὑμνεῖν ἐφιέμενος, τοῦ σοῦ θεράποντος, θείαν ἔλλαμψιν, ἐξ ὕφους ἐξαιτουῦμαι, δι' ἧς ἀναμέλψασθαι, ταῦτα δυνήσομαι.

Σεβῆρον τὸν ἄθεον, τὸν ὠρυόμενον λέοντα, καθεῖλες Χαράλαμπες, σὺν Κρίσπῳ ἄφρονι, τὴν δυσσέβειαν, τὴν τούτων ἀπελεγξας· ἀνθ' ὧν ἐστεφάνωσαι, χειρὶ τοῦ Κτίστου σου.

Βασίλειον κόσμον σε, ἡ Ἐκκλησία ἐκτήσατο, δαιμόνων διώκτην τε, θεῖε Χαράλαμπες, νοσημάτων τε, παντοίων ἐλατήρα· διὸ ἐορτάζει σου, τὴν μνήμην Ἅγιε.

Θεοτοκίον.

Μαρίαν τὴν ἄχραντον, καὶ Θεοτόκον ὑμνήσωμεν, τὸ ὄρος τὸ ἅγιον, στάμνον τὴν πάγχρυσον, τὴν βαστάσασαν, τὸ φύσει θεῖον μάννα, τὸ τρέφον ἐκάστοτε, πιστοὺς τῇ χάριτι.

Καταβασίαι. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

ᾠδὴ γ΄. Ὁ εἰρμός.

Οὐρανίας ἀψῖδος, ὀροφουργέ Κύριε, καὶ τῆς Ἐκκλησίας Δομῆτορ, σὺ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῆ, τῶν ἐφετῶν ἡ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε.

Κανὼν α΄. Τροπάρια.

Ε'πουράνιοι νόες, ἀγγελικὰ τάγματα, θρόνοι καὶ ἀρχαὶ καὶ δυνάμεις, καὶ κυριότητες, ἐκδυσωποῦσί σε, τὸν ἀγαθὸν καὶ Σωτῆρα· Λοιμικῆς ἀπάλλαξον, νόσου τοὺς δούλους σου.

Ι“να φιλανθρωπίας, ἐπὶ πολὺ Δέσποτα, σοῦ ἐπιδεικνύης τὴν ἄβυσσον παντοδύναμε, νόσου ἀπάλλαξον, θανατηφόρου καὶ πό-νων, χαλεπῶν τοὺς δούλους σου, μόνε μακρόθυμε.

Ω΄ς Θεοῦ παραστάται, λειτουργικὰ πνεύματα, Ἄγγελοι Ἀρχάγγελοι τοῦτον, ἐκδυσωπήσατε, παῦσαι τὸ νόσημα, διασκεδάσαι τὴν λύμην, τῆς θανατηφόρου τε, μοίρας λυτρώσασθαι.

Θεοτοκίον.

Ι΄αμάτων πηγὴν σε, τῶν ἀγαθῶν ἔδειξεν, ἄβυσσος ἐκ σοῦ προ-σελθοῦσα, Χριστὸς ὁ Κύριος, Κόρη πανάμωμε· διὸ κλυδωνιζομένους, ἀσθενείας λαίλαπι, ῥῦσαι τοὺς δούλους σου.

Τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Ὁ κατ’ ἀρχάς.

Φρενοβλαβῶς διηνεκῶς, ἐξαμαρτάνοντες μάρτυς συγκινοῦμεν εἰς παροργισμόν, τὸν πάντων Θεὸν καὶ μόνον εὐσπλαγχνον, ἀλλὰ βοήθησον ἡμῖν σαῖς εὐπροσδέκτοις πρεσβείαις, μάκαρ μεγαλώνυμε Γεώργιε.

Ε΄ν ἀμελείᾳ τὴν ζωὴν, ἐκδαπανῶν ἀναμένω τὰς βασάνους τὰς διηνεκεῖς, Χριστοῦ ἀθλητὰ βοήθει ῥῦσαί με, ἐπιστροφὴν πρὸ τελευτῆς ἐκδυσωπῶν μοι δοθῆναι, ὅπως ἐν αἰνέσει μακαρίζω σε.

Ρῶμαλαιότητι νοός, τοὺς ἀνομοῦντας καθεῖλες καὶ βραβεῖα ἤρω ἐκ Θεοῦ, καὶ πρέσβυς πιστοῖς ἐδείχθης ἄριστος, ἐγγυητῆς ἀμαρτωλῶν καὶ ἐτοιμότατος ῥύστης, τῶν προσκαλουμένων σε Γεώργιε.

Θεοτοκίον.

Ω΄ς τὸν ἀχώρητον παντί, ὑπερβολῇ εὐσπλαγχνίας, χωρηθέ-ντα σοῦ ἐν τῇ γαστρὶ, τεκοῦσα σαρκὶ δυσώπει Δέσποινα, στενοχωρίας με δεινῆς καὶ ἐκ παθῶν ἀτιμίας, ἀπολυτρωθῆναι ἀνυμνοῦντάς σε.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Νεκρὸν νεανίαν ἀναστήσας, δαιμόνων ὀφθείς τε ἐλατήρ, πλήθη βροτῶν ἐξέστησας, καὶ τῷ Χριστῷ προσήγαγες, μαρτυρικῶ ἐν αἵματι, χειρῶν ἀρπάσας τοῦ δράκοντος.

Δεῦτε ἡ πληθὺς τῶν Χριστωνύμων, Κυρίου τὸν Μάρτυρα πιστῶς, αἰνέσωμεν καὶ στέφωμεν, αὐτοῦ τὴν Κάραν ἄσμασι, πνευματικοῖς τὴν πάνσεπτον, πταισμάτων λύσιν ὡς εὐρωμεν.

Θεοτοκίον.

Υἰὸν τοῦ Θεοῦ τὸν Θεὸν Λόγον, τὸν κόσμῳ ἀχώρητον παντί, ἐν τῇ γαστρὶ χωρήσασα, ἀγκάλαις σου ἐβάστασας, Παρθενομητορ ἄχραντε, Χριστιανῶν καταφύγιον.

ᾠδὴ δ΄. Ὁ εἰρμός.

Σύ μου ἰσχὺς, Κύριε, σύ μου καὶ δύναμις, σὺ Θεός μου, σύ μου ἀγαλλίαμα, ὁ πατρικοὺς κόλπους μὴ λιπῶν, καὶ τὴν ἡμετέραν, πτωχείαν ἐπισκεφάμενος· διὸ σὺν τῷ Προφῆτῃ Ἀββακούμ σοι κραυγάζω· Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλόανθρωπε.

Κανὼν α΄. Τροπάρια.

Νῦν ἡ σκιά, ὄντως θανάτου ἐκύκλωσε, καὶ τοῦ Ἄδου πύλαις προσεπέλασεν. Ἀλλὰ σὺ Σῶτερ, ὡς δυνατός, ἡμᾶς ἀναστήσας, θαυμάστωσον τὰ ἐλέη σου, ὁ σώζων τοὺς ἐν πίστει, ἀδιστακτῶ βοῶντας· τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Οὶ τοῦ Χριστοῦ, μύσται αὐτόπται καὶ κήρυκες, εἰληφότες δῶρον τὰ ἰάματα, καὶ ἰατροὶ ὄντες ψυχικοί, ἐκ τῶν ἀναγκῶν με, Ἀπόστολοι ἐξαγάγετε, τῆς συνεχούσης νόσου, Ἰησοῦν δυσωποῦντες, τὸν δεσπότην καὶ ῥύστην καὶ Κύριον.

Αμαρτιῶν, ζάλη ἡμᾶς νῦν κατέλαβεν, ἀσθενείας κύματα χει-
μάζουσι, πόνοι βυθίζουσι συνεχεῖς, θλίψεις καὶ ὀδύνη, ἡμᾶς
τοὺς δειλαίους εὐροσαν· Ἀπόστολοι Κυρίου, ταῖς ἡμῶν ἰκεσίαις,
βοηθείας τὴν χεῖρα ὀρέξατε.

Θεοτοκίον.

Πόνοις δεινοῖς, καὶ συνεχέσι βαλλόμενοι, τῇ Παρθένω, πάντες
σοι προσπίπτομεν· τῇ κραταιᾷ σκέπη σου ἀγνή, σῶσον ἡμᾶς
πάντας, οἰκτείρησον Θεονύμφευτε, ἐκλύτρωσαι τῆς λύμης, καὶ
δεινῆς ἀρρώστιας, καὶ τὰ ἄλγη θεράπευσον Δέσποινα.

Τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Ὁ πατρικὸς κόλπος.

Σὺ τὸν καλὸν δρόμον εὐσταλῶς, διαδραμὼν ὡς νικηφόρος ἄρι-
στος, ἐκ Θεοῦ νίκης διάδημα, ἐδέξω ἀμάραντον, ἀθλητὰ
παμμάκαρ Γεώργιε.

Ολολαμπῆς ὤφθης ἀστήρ, καταφωτίζων τὰ τῆς γῆς πληρώ-
ματα· ἀλλὰ φώτισόν με ἅγιε, σκότει καλυπτόμενον, ἀμαρτίας
πάσης Γεώργιε.

Ικετηρίαν τῷ ἀγαθῷ, διηνεκῇ μάρτυς σοφὴ προσάγαγε, ὅπως
εὐρωμεν βοήθειαν, ἐν καιρῷ περιστάσεως, οἱ προστάτην θεῖόν
σε πλουτήσαντες.

Θεοτοκίον.

Πολυωνύμως τῶν προφητῶν, θεῖος χορὸς Μητέρα Θεοῦ ἐκά-
λει σε, ὄρος θεῖον ἀλατόμητον, πύλην ἀδιόδευτον, κιβωτὸν
καὶ γῆν ἀγεώργητον.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Λαμπρυνόμενος τῷ φέγγει, τοῦ Θεοῦ Μάρτυς ἔνδοξε, πρὸ βη-
μάτων ἔστης, τῶν παρανομούντων ἀδείμαντος, καὶ τὸν Χρι-

στον ἐλευθέρως ἀνεκήρυξας, Θεὸν τέλειον, φύσιν βροτῶν ἐνδυσάμενον.

Μέγας ὄντως ἀνεδείχθη, θησαυρὸς καὶ πολυόλβος, ἡ τιμία κάρα, σοῦ τοῦ ἀηττήτου Χαράλαμπες, πολυποικίλους τὰς νόσους, τὴν πανώλην τε, ἀπελαύνουσα, νόσον δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Τὴν πανάχραντον Μαρίαν, Θεοτόκον ὑμνήσωμεν, τὴν γεννησαμένην, τῆς δικαιοσύνης τὸν Ἥλιον, τὴν ἐπουράνιον πύλην τὴν εἰσάγουσαν, τοὺς δοξάζοντας, ταύτην Θεοῦ εἰς βασιλεία.

ᾠδὴ ε΄. Ὁ εἰρμός.

Ιὐνα τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψε με, τὸ ἀλλότριον σκότος τὸν δείλαιον; ἀλλ' ἐπιστρεφόν με, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου, τὰς ὁδοὺς μου κατεύθυνον δέομαι.

Κανὼν α΄. Τροπάρια.

Οὐ θαλάσσας ἀπάτης, ταῖς μελισταγέσιν ὑμῶν παρακλήσεις, ἱεροὶ προφῆται κατακλύσαντες νῦν μεταβάλετε, τὴν πικρίαν ὄλην, τῆς λοιμικῆς νῦν ἀσθενείας, εὐρωστίας πρὸς θείαν γλυκύτητα.

Ε'νεπάγησαν βέλη, τὰ τῆς ἀσθενείας προστάξει σου Κύριε, καὶ ἐπεστηρίχθη, ἐφ' ἡμᾶς ἡ σὴ χεὶρ Παντοδύναμε, ὡς Θεὸς οἰκτίρμων, οἴκτειρον πάντα σῶ ἔλεει, ταῖς εὐχαῖς τῶν ἀγίων Μαρτύρων σου.

Τὸν υἱὸν ὡσπερ πάλαι, χήρας ἐξανέστησας, τῷ σῶ προστάγματι, νεκρωθέντα Λόγε, χαλεπῆς ἀσθενείας τοὺς δούλους

σου, ἀγαθὸς ὢν μόνος, καὶ συμπαθῆς ἀπολυτρώσας, ζωοποιήσον
μόνε φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Εἴν νυκτὶ τῇ τοῦ βίου, θύελλα κατέλαβε πάσης κακώσεως, καὶ
ἐκάλυφέ με, ἀσθενείας Παρθένε σκοτόμαινα· ἀλλ' ἀνάτειλόν
μοι, ἀναψυχῆς Πάναγνε φέγγος, καὶ πρὸς φῶς εὐρωστίας ὀδή-
γησον.

Τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Κύριε ὁ Θεός μου.

Αἴλλον ὡς οὐρανόν σε, ὑψηλὸν τοῖς ἄθλοις γεγεννημένον, Κύ-
ριος ἐδόξασεν, ὡς ἄστρα τὰ θαύματα, κεκτημένον ἔνδοξε μάρ-
τυς, καὶ πιστῶν καρδίας φαιδρύνοντα.

Μή με καταδικάσης, μή με ἀπορρίψης τοῦ σοῦ προσώπου,
Φιλάνθρωπε Κύριε, θερμῶς ἱκετεύει σε, ὁ κλεινὸς καὶ θεῖος
σου μάρτυς, καὶ τῆς ἀληθείας ὑπέρμαχος.

Μάστιγας ὑπομείνας, ἀθλητὰ μαστίξεις στίφος δαιμόνων· διὸ
ἱκετεύω σε, βασάνων με λύτρωσαι, τῶν ἐναποκειμένων, τὸν
ἀμετανόητα πταίσαντα.

Θεοτοκίον.

Αἴγιον ἐν ἀγίοις, ἐπαναπαυόμενον τετοκυῖα, ὅλον με ἀγίασον,
κακοῖς ἐπιμένοντα, καὶ μὴ συνιέντα τὸ μέλλον, τοῦ ἐκ σοῦ
τεχθέντος κριτήριον.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Σωμάτων νοσήματα, καὶ τῶν ψυχῶν Χαράλαμπες, παύονται
τῆς θείας κεφαλῆς σου, προσκυνουμένης, καὶ τιμωμένης σε-
πτῶς· Χριστὸς γὰρ δεδώρηται ἡμῖν, ταύτην ἰατήριον, καὶ δεινῶν
ἀμυντήριον.

Εξέστησαν δαίμονες, καὶ Ἕλληνες οἱ ἄθεοι, βλέποντες τὰς
χειρας κεκομμένας, καὶ κρεμαμένας τοῦ σώματός σου δεινῶς,
Δουκὸς τοῦ παντόλμου ὑβριστοῦ· σὺ δὲ ὡς χριστομίμητος, τοῦτον
αὔθις ὑγίανας.

Θεοτοκίον.

Ο Ἰσχυρὸς Πανάμωμε, Θεοῦ ὁ ἐνυπόστατος, ὡσπερ ὑετὸς ἐπὶ
τὸν πόκον, ἐν τῇ γαστρὶ σου κατῆλθεν ἄχραντε, καὶ πᾶσαν
τὴν φύσιν τῶν βροτῶν, ἔσωσε τῷ καύσωνι, ξηρανθεῖσαν τοῦ πτώ-
ματος.

ᾠδὴ ς'. Ὁ εἰρμός.

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου, καὶ ἐκ βυθοῦ
τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς σέ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπά-
κουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Κανὼν α'. Τροπάρια.

Εἰς πέλαγος ἀχανές, ἀσθενειῶν περικείμεθα, καὶ λοιμικῆς συμ-
φορᾶς, χειμάζει τὰ κύματα· κυβερνήτα Κύριε, βοηθείας
χειρα, ἐπεκτείνας νῦν διάσωσον.

Παράλυτον ὡς τὸ πρὶν, συνέσφιγξας θείῳ νεύματι, ἐκ νόσου
ὀδυνηρᾶς, καὶ στρωμνῆς κακώσεως, νόσου βαρυτάτης δέ,
οἰκτειρήσας δίδου, τὴν ὑγίαν πολυέλεε.

Τῶν προφητῶν ὁ χορὸς, τῶν Ἀποστόλων ὁ σύλλογος, τὸ
στίφος τῶν ἀθλητῶν, νῦν ἐκδυσωποῦσί σε, μόνε πολυέλεε,
ὑπὲρ τοῦ λαοῦ σου, Ἀγαθὲ τοῦτον οἰκτείρησον.

Θεοτοκίον.

Μαρία τὸ καθαρὸν, τῆς παρθενίας κειμήλιον, καθάρισον δὴ
ἡμᾶς, καὶ νόσων καὶ θλίψεων, καὶ τῆς συνεχούσης νῦν, ἀσθε-
νείας ῥῦσαι, ἵνα πίστει σε δοξάζωμεν.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος. Τὴν θείαν ταύτην.

Πηγὴν ἰάσεων ἔχοντες, τὴν κάραν τὴν σεπτὴν σου Χαράλαμπες, θερμῶς προστρέχομεν, ταύτη προσκύνησιν νέμοντες, καὶ τὸν Θεὸν ὑμνοῦντες τὸν σὲ δοξάσαντα. (δίς)

Μεγίστην χάριν ἀπέιληφας, θεόθεν ἀθλητὰ γενναιότατε, Μάρτυς Χαράλαμπες, κάραν τὴν σὴν γὰρ ὁ Κύριος, τῶν ἱαμάτων κρήνην σαφῶς εἰργάσατο.

Θεοτοκίον.

Τὸ πῦρ ἐν σοὶ τῆς Θεότητος, ἐσκήνωσεν ἀγνή θεονύμφευτε, καὶ οὐ κατέφλεξε, τὴν σὴν νηδὺν παμμακάριστε, ἐδρόσισε δὲ μᾶλλον καὶ κατεφώτισε.

Τριώδιον. Ἦχος γ'. Βυθὸς μοι τῶν παθῶν.

Μαρτύρων μνήμην ἐπιτελοῦμεν ἐνθέως, φιλομάρτυρες δεῦτε, ἀγαλλιασώμεθα, ὕμνοις αὐτοὺς καταστέφοντες, τὸν ἀθλοθέτην Χριστὸν εὐλογοῦντες.

Μαστίγων πρῶτον πεῖραν λαβόντες, εἴθ' οὕτω λιθασθέντες πρισθέντες, θηρσὶ βορὰ δίδοσθε, σφαγιάζεσθε ὡς ἄρνες Χριστοῦ, ἀλλὰ ζῆτε εἰς αἰεὶ Ἀθλοφόροι.

Δόξα.

Τὰ τρία μιᾷ φύσει συνάπτων, τὸ ἐν δέ, τρισὶ τέμνων προσώποις, ἃ ἡ Θεότης ἐστί, Σαβέλλιον τε καὶ τὸν Ἄρειον, τοὺς ἰσομέτρους κρημνοὺς διαφεύγω.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένος ὤφθης, καὶ μετὰ τόκον ἀγνεύεις· ἄμφω γὰρ καὶ λοχεύεις, ξενοπρεπὲς θέαμα, λεγόμενον, καὶ νοούμενον, ἐν σοὶ Θεομητορ.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Τὸ αἶμα τῆς ὑμῶν καρτερίας, Κυρίῳ ἱκετεύει ἀπαύστως, ὑπὲρ ὑμῶν Μάρτυρες· διὸ καὶ νῦν, ὑπερεύξασθε νηστεύειν ἡμᾶς, ἐκ παθῶν ἀτιμίας.

Στίχ. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς ἀύλισθήσονται.

Νεκρώσιμον.

Ο᾽ πάντα μέλλων κρῖναι τὸν Κόσμον, παρόντων μυριάδων Ἀγγέλων, ἀκαταγνώστως τότε παραστῆναι σοι καταξίωσον, τοὺς κοιμηθέντας, πιστῶς Πανοικτίρμον.

Κοντάκιον. Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Προστασία ἄμαχε, τῶν θλιβομένων, καὶ πρεσβεία ἔτοιμε, τῶν ἐλπίζόντων ἐπὶ σέ, ἀπὸ κινδύνων ἐκλύτρωσαι, καὶ μὴ παράδης, ἢ πάντων ἀντίληψις.

Συναξάριον τῆς ἡμέρας.

ᾠδὴ ζ΄. Ὁ εἰρμός.

Θεοῦ συγκατάβασιν, τὸ πῦρ ἠδέσθη ἐν Βαβυλῶνι ποτέ· διὰ τοῦτο οἱ παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, ἀγαλλομένῳ ποδί, ὡς ἐν λειμῶνι χορεύοντες ἔφαλλον· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Κανὼν α΄. Τροπάρια.

Φλογίζει ἡ κάμιнос, ἀμέτρων πόνων καὶ κατακαίει με, πυρετοῦ λοιμικῆς τε, ἢ φλόξ ἀπαύστως ἢ ἀναιδέστατος· ἀλλὰ τῇ δρόσῳ τοῦ ἐλέους σου, Σῶτερ ἀνάψυξον ψάλλοντα, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Προφήται Ἀπόστολοι, Μαρτύρων δῆμος, θεῖοι διδάσκαλοι, τῶν νοσοῦντων τὸ ἄλγος, ὑμῶν πρεσβείαις καταπραΰνετε, καὶ τὴν ὑγίαν δωρήσασθε ψάλλουσιν· εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ο ἰλόγω τὸν Λάζαρον, ἐξαναστήσας, νῦν ὡς ἐκ τάφου ἡμᾶς, χαλεπῆς ἀσθενείας, ἐξαναστήσας ζώωσον Κύριε, ἵνα βοῶμεν ὠδὴν χαριστήριον· εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Οἰκτιρμῶν ὑπάρχουσα, καὶ μήτηρ οὔσα τοῦ Παντοικτίρμονος, οἰκτειρήσασα ῥῦσαι, τὸν λαὸν τὸν ἐπικαλούμενον, τὰ σὰ ἐλέη Παρθένε καὶ ψάλλοντα· εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Α νυμνοῦμεν σε βοῶντες, χαίροις ἔνδοξε Μάρτυς Χαράλαμπες, τὴν θεῖαν κάραν σου γάρ, ἡμῖν σὺ δεδώρησαι, ὡς κρήνην βρύουσαν, πλοῦτον ἄσυλον, τὸν τὰς ψυχὰς εὐφραίνοντα, τῶν πιστῶς σε δοξαζόντων.

Μεγαλύνομεν τοὺς ἄθλους σου θεσπέσιε, Μεγαλομάρτυς Χριστοῦ, καὶ τοὺς ἀγῶνας τοὺς σοὺς· εἰδώλων σεβάσματα γὰρ καταβέβληκας, καὶ κατήργησας, τὴν τῶν δαιμόνων ἔπαρσιν, πανοίδιμε γενναίως.

Ω ἰς φωστήρ ἀειλαμπέστατος ἀνέτειλεν, ἡμῖν ἡ κάρα σου, τῆς πλάνης τῆς ζοφερᾶς, κινδύνων καὶ θλίψεων ἡμᾶς ἐξαίρουσα, νοσημάτων τε, τῶν ὀλεθρίων ῥύεται, καὶ δωρεῖται τὴν ὑγίαν.

Θεοτοκίον.

Α νατέταλκεν ὁ μέγας καὶ ἀνέσπερος, Ἥλιος πᾶσι βροτοῖς, ἐκ τῆς νηδύος τῆς σῆς, καὶ πάντα ἐφώτισε φωτὶ τῆς γνώσεως,

τοὺς κραυγάζοντας· Εὐλογημένος Πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Τριώδιον. Ὁ τὴν φλόγα δροσίσας.

Πῦρ καὶ ξίφος καὶ θήρας Ἀθλοφόροι, ὡς τρυφὴν λογισθέντες κατεπλήξατε, τοὺς φονεῖς ὑμῶν, ἀνυμνοῦντες Θεόν, τὸν τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μεληδὸν συγκοπέντες καὶ καέντες, τῷ Χριστῷ, ἀνηνέχθητε θυσία, εὐωδεστάτη Χριστοῦ Μάρτυρες· ἀλλ' αὐτὸν ὑπὲρ ἡμῶν, ἀεὶ πρεσβεύσατε.

Δόξα.

Ε'ν Τριάδι ἓνα Θεὸν δοξάζω, τὸν Πατέρα, Υἱὸν τε καὶ τὸ Πνεῦμα, Μονάδα ἀπλῆν, Τριάδα σεπτὴν, ἀρχὴν προάναρχον, καὶ ὁμοούσιον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παναγία Δέσποινα Θεοτόκε, τὰς εὐχὰς τῶν δούλων σου δεχομένη, προσένεγκε τῷ πάντων Θεῷ, ἵνα σῶσῃ ἡμᾶς, ἀπὸ παντὸς πειρασμοῦ.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Τῶν Μαρτύρων οἱ δῆμοι οὐρανόθεν, τοὺς ὑμᾶς ἀνυμνοῦντας ἐπιστάντες, εὐλογήσατε, ἀγιάσατε προθύμως, τῶν Νηστειῶν, διατελεῖν τὸν καιρόν.

Στίχ. Μακάριοι οὓς ἐξελέξω, καὶ προσελάβου, Κύριε.

Νεκρώσιμον.

Τῶν ἐν πίστει πρὸς σὲ μετατεθέντων, ὁ συνιῶν τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων, τὰ ἐκούσια, καὶ ἀκούσια πταίσματα συγχωρῶν, ἀνάπαυσον ὡς Θεός.

Ὦδὴ η΄. Ὁ εἰρμός.

Εἵπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ Τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε, δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδῶν, τὸν Δημιουργὸν καὶ Λυτρωτὴν ἀνεβόα· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν α΄. Τροπάρια.

Οἴδυνηρῶς στενάζομεν, ἀπὸ κλίνης ὀδύνης ἡμῶν, καὶ ἀπὸ λοιμῶδους, ἀσθενείας κράζομεν, πρὸς σὲ τὸν φιλόανθρωπον, τὰ τῆς καρδίας ὄμματα, νῦν ἀναπετῶντες, τὴν ὑγίαν αἰτοῦμεν· ἐπίσκεψαι ἡμᾶς Σῶτερ, καὶ ἀνάστησον φάλλειν· λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οἴ τὴν ἡμῶν ἀσθένειαν, συμπαθῶς ἐνδυσάμενος, καὶ ὁμοιωθῆναι, τοῖς βροτοῖς ἐλόμενος, εὐχαῖς τῶν ὀσίων σου, ἀπεγνωσμένους σῶσον ἡμᾶς, ἔγειρον ἐκ τάφου, ἀπογνώσεως φάλλειν· οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δημιουργὲ τῆς φύσεως, χορηγὲ τῆς ἰάσεως, σπλάγχνα οἰκτιρμῶν τε, καὶ εὐσπλαγχνίας πέλαγος, ὡς ἔχων μακρόθυμε, ἐπισκοπῆ ἐπίσκεψαι, ἀπὸ τῆς λοιμῶδους, ἀσθενείας λαόν σου, καὶ ζώωσον κραυγάζειν· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ηἰκραταιὰ βοήθεια, καὶ βεβαία ἀντίληψις, τῶν ἀπελπισμένων, ἢ ἐλπίς πανάμωμε, ἐπίσκεψαι κάμνοντας, ὀδυνηρῶς τοὺς δούλους σου, κούφισον τὸ βάρος, τῆς πικρᾶς ἀσθενείας, ἀπέλασον τὴν νόσον, τῆς λοιμῶδους ἀνάγκης, καὶ σῶσον τοὺς σοὺς δούλους, Παρθένε Θεοτόκε.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος. Παΐδας εὐαγεῖς.

Μέγας ἀρωγὸς τῶν Ὁρθοδόξων, καὶ ῥύστης ἐκ τῶν κινδύνων ἀναδέδειξαι, πάνσοφε Χαράλαμπες! ῥύη καὶ γὰρ πάντοτε, πάντας τοὺς προστρέχοντας τῇ σεπτῇ κάρᾳ σου, καὶ λύσιν τῶν κακῶν αἰτουμένους, καὶ ὑπερυψοῦντας, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εἴστης ἐν σταδίῳ τοῦ Σεβήρου, στερέμνιος οἰᾶ περ ἀδάμας τις, στῦλος τ' ἀπερίτρεπτος, ἔνδοξε Χαράλαμπες, καὶ τὸν Χριστὸν ἐκήρυξας Θεὸν καὶ ἄνθρωπον, καὶ ὅλως οὐχ ὑπέκλινας Μάκαρ, ταῖς τῶν παλαμναίων, θωπείαις θυμοβόροις.

Λῦσον τὰς σειράς μου τῶν πταισμάτων, ὑμνοῦντος τὴν κάραν σου Χαράλαμπες, τὴν αἰὲ πηγάζουσαν, νάματα ἰάσεων, ἀμπλακημάτων ἄφεσιν ἐμοὶ δωρούμενος, δεινῆς τε ἀπολύτρωσιν νόσου, σὲ ὑμνολογοῦντι εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ρόδον ἐν ἀκάνθαις εὐρηκῶς σε, καὶ ἄνθος ἐν ταῖς κοιλάσι τὸ πανεύοσμον, κρίνον τε πανάσπιλον, Δέσποινα Θεόνυμφε, ὁ σὸς Νυμφίος ἄνωθεν ἐν σοὶ ἐσκήνωσε, καὶ κόσμον εὐωδίασε πάντα, σὲ ὑπερυψοῦντα εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τριώδιον. Τὸν ἐξ ἀνάρχου.

Τοὺς πολυάθλους αἰκισμούς, διαφόρως ὑπομείναντες, οἱ μὲν καέντες, ἕτεροι πρισθέντες· ἄλλοι δὲ τεμνόμενοι, εὐφραίνεσθε Ἀθληταί, ἀναμέλποντες Χριστῷ· Ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εἴν τοῖς αἵμασιν ὑμῶν, ἀγιάζετε τὰ πέρατα, μικραῖς ῥανίσι, ῥεῖθρα Ἱαμάτων πᾶσιν ἀναβλύζοντες, πανεύφημοι Μάρτυρες· διὸ βοάτε αἰεὶ· Ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Η ἑτρισυπόστατος Μονάς, ὁ Πατήρ ὁ Υἱός, καὶ Πνεῦμα τὸ ἕζων, μία Θεότης, μία Βασιλεία, σὲ αἰνεῖ τὸ ἄδυτον φῶς, Ἀγγέλων αἰ στρατιαί· καὶ ἡμεῖς οἱ ἐπὶ γῆς, ὑμνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ι ᾽δοῦ πᾶσαι γενεαί, μακαρίζομέν σε Ἄχραντε, τὰ μεγαλεῖα τὰ ἱσὰ καθορῶντες· σὺ γὰρ τίκεις ὑπερφυῶς, τὸν τοῦ παντός Ποιητήν, Θεὸν ὄντα καὶ βροτόν· διό σε εὐλογοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Τ ῶν Ἀθλοφόρων ὁ χορός, δυσωπήθητι τοῦ σῶσαι ἡμᾶς, πρὸς τὸν Σωτῆρα, τὰς ἰκετηρίας, καὶ τανῦν ποιούμενοι, λατρεύειν εἰλικρινῶς, δι' ἐγκρατείας αὐτῷ. Ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Στίχ. Αἰ ψυχὰι αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς ἀύλισθήσονται.

Νεκρώσιμον.

Τ οὺς κοιμηθέντας εὐσεβῶς, ἐλπίδι ἀναστάσεως, πρὸς αἰωνίαν ζωὴν ἐγερθῆναι, Κύριε, ἀξίωσον αἰνεῖν σε εἰλικρινῶς, καὶ δοξάζειν φαλμικῶς· Ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας

᾽Ωδὴ θ'. Ὁ εἰρμός.

Ε ἕξεστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς κατεπλάγη τὰ πέπρατα, ὅτι Θεός, ὤφθη τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν, εὐρυχωροτέρα τῶν οὐρανῶν· διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ Ἀνθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσι.

Κανών α΄. Τροπάρια.

Θαυμάσια μεγάλα ὦν ἀριθμός, οὐχ ὑπάρχει ποιήσας Ἀθά-
νατε, ἐπὶ τοὺς σοὺς, δούλους τὰ ἐλέη σου ὁ Θεός, ὡς συ-
μπαθῆς ἀνάδειξον, καὶ τῆς συνεχούσης ἡμᾶς νυνί, ἀπάλλαξον
ὀδύνης, λιταῖς τῆς σὲ τεκούσης, καὶ τοῦ χοροῦ τῶν Ἀθλοφόρων
σου.

Αγγέλων Ἀρχαγγέλων καὶ Προφητῶν, Ἀποστόλων Μαρτύ-
ρων Ὁσίων τε, Ἱεραρχῶν Ἱερομαρτύρων σου ταῖς εὐχαῖς,
τὸν κοπετὸν τῶν δούλων σου, στρέφον παντοδύναμε εἰς χαράν,
θεράπευσον τὸ ἄλγος, κούφισον τὰς ὀδύνας, καὶ τὴν ὑγείαν ἡμῖν
δώρησαι.

Ψυχῶν τε καὶ σωμάτων τὸν ἱατρόν, ἐν ἐλέει τὸν πλούσιον
Κύριον, σὲ δυσωπῶ, ἴασαι τὰ πάθη μου τὰ πολλά, τῶν
ὀδυνῶν ἀπάλλαξον καὶ τῶν λυπηρῶν με ὡς ἀγαθός, καὶ μόνος
εὐεγέτης, καὶ σῶζε τοὺς ἐν πίστει, εἰλικρινῶς σε μεγαλύνοντας.

Θεοτοκίον.

Οϊκτίρμονα τεκοῦσα καὶ συμπαθῆ, καὶ Δεσπότην καὶ Κτίστην
καὶ Κύριον, νῦν ἐπ' ἐμοί, δεῖξόν σου συνήθως τοὺς οἰκτιρισμούς,
καὶ χαλεπῆς με λύτρωσαι, νόσου δαπανώσης μου τὴν ψυχὴν,
Παρθένε Θεοτόκε· παράσχου μοι τὴν ῥῶσιν, ὅπως ἀπαύστως με-
γαλύνω σε.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος. Ἄπας γηγενής.

Απαντες πιστοί, τῇ κάρᾳ προσέλθωμεν τοῦ σεπτοῦ Μάρτυρος
πάντων ὁ δεσπότης γάρ, μεγίστην χάριν ταύτη παρέσχετο·
ὅθεν ἐλαύνει δαίμονας, παύει νοσήματα, καὶ δωρεῖται, πᾶσι τοῖς
προσφάουσιν, εὐεξίαν καὶ ῥῶσιν καὶ ἔλεος».

Γῆ καὶ οὐρανός, ἐξίσταται σήμερον ἐπὶ τοῖς θαύμασι, τοῦ Μεγαλομάρτυρος, δαιμόνων στίφη γὰρ ἐκδιώκονται, καὶ τοῖς νοσοῦσι δίδονται ῥῶσις τοῦ σώματος, καὶ λοιμώδης νόσος καταπάυεται, τῇ προσφάσει τῆς χάρας σου Ἐνδοξε.

Στῶμεν εὐλαβῶς, ἐν οἴκῳ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ προσκυνήσωμεν, χάραν τὴν σεβάσμιον, τὴν ὄντως θείαν καὶ ἀξιέπαινον, τὴν φοινηχθεῖσαν αἵματι τοῦ θείου Μάρτυρος, καὶ τελοῦσαν θαύματα παράδοξα, ὡς στεφθεῖσαν χειρὶ Παντοκράτορος.

Θεοτοκίον.

Υμνοὺς παρ' ἡμῶν, προσδέχου Θεόνυμφε Θεοχαρίτῳτε, **Μ**ῆτερ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν καὶ τὴν σὴν χάριν ἀντιδεδώρησο, τοῖς εὐλαβῶς σε μέλπουσιν ἡμῖν τοῖς δούλοις σου τὸν Χριστὸν δέ, ὃν ἀρρήτως τέτοκας, ἡμῖν ἴλεων Κόρη ἀπέργασαι.

Τριώδιον. Σὲ τὴν ἀθάνατον.

Ως πῦρ ἐμβληθέντες ἐκ Θεοῦ, εἰς τὴν γῆν καταφλέξατε, πᾶσαν πλάνην εἰδώλων, ἀνάφαντες πυρσόν, εἰς τὰ πέρατα εὐσεβείας, Ἀθλοφόροι Χριστοῦ.

Υμᾶς οὔτε φλόγες οὐ σφαγαί, οὐ τροχοὶ οὐκ ἀρθρέμβολα, καταπέλται, πιστῆρες, οὐκ ἄλλη βάσανος πικρὰ διεχώρισε, τῆς ἀγάπης Χριστοῦ Ἀθληταί.

Δόξα.

Εν καὶ τρία ἀνυμνῶ, εὐσεβῶς τὴν Θεότητα, τῇ μορφῇ τοῖς προσώποις, συνάπτων καὶ διαιρῶν ὁ Πατήρ, ὁ Υἱός, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, ταῦτα ἐν εἰσι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σ ἐ τὴν ἐκ ῥίζης Ἰεσσαί, καὶ Δαυΐδ τοῦ προπάτορος, ἐκβλαστή-
σασαν ῥάβδον, πανάχραντε Ἄγνη μεγαλύνομεν, ὅτι σώζεις
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ, ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Πληθὺς Μαρτύρων ἢ σεπτῆ, τὸν Χριστὸν ἐκδυσώπησον, ἐν
εἰρήνῃ πληροῦντας τὸν δρόμον τῶν Νηστειῶν, κατιδεῖν
ἡμᾶς, καὶ προσκυνῆσαι καὶ τὰ Πάθη αὐτοῦ.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω, καὶ προσελάβου, Κύριε.

Νεκρώσιμον.

Νεκρῶν καὶ ζώντων ὡς Θεός, ὁ νεκρώσας τὸν θάνατον, καὶ
ζωὴν τῇ Ἐγέρσει σου πᾶσι παρασχών, Χριστὲ ἀνάπαυσον,
καὶ τοὺς δούλους σου, οὓς μετέστησας.

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΑ

Τοῦ Ἱερομάρτυρος. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ε'νθέως πυρσευόμενος, τῷ πόθῳ τοῦ Παντάνακτος, τὸν ὑπε-
ρήφανον ὄφιν, ἀνδρείως μάκαρ καθεῖλες, καὶ τύραννον ἀπάν-
θρωπον, Σεβῆρον τὸν παράφρονα, ἤλεγξας ὦ Χαράλαμπες, καὶ
τὸν μισθὸν ἐκομίσω, παρὰ τοῦ πάντων Δεσπότη.

Τῆς Ὁδηγητρίας. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Α'γνη Παρθένε Δέσποινα, Τριάδος τὸ παλάτιον, τοῦ Ἰησοῦ
μου ἢ Μήτηρ, ἢ βασιλὶς τῶν Ἀγγέλων, τῶν Μοναστῶν ἢ
ἔφορος, Χριστιανῶν ἢ πρόμαχος, τοὺς τὴν σεπτὴν σου Εἰκόνα,
ἀσπαζομένους ἐκ πόθου, διάσωζε ἐκ κινδύνων. (ἄπαξ)

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ

Ἰστῶμεν στίχους ς' καὶ φάλλομεν τῆς Ὁδηγητρίας εἰς γ', καὶ τοῦ Ἱερομάρτυρος εἰς γ'.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ω τῷ παραδόξου θαύματος! ἢ τῆς Παρθένου Εἰκῶν, παραδόξως τὴν σήμερον, ἐπιρρέει νάματα, τὰς ψυχὰς καταρδεύοντα· καὶ τῶν σωμάτων, ρῶσιν χαρίζεται, τοῖς προσιούσι πίστει καὶ μέλπουσι, ταύτης τὰ θαύματα, καὶ θερμῶς προσπίπτουσι πνευματικῶς, τοίνυν ἐορτάσωμεν, ὦ φιλοπάρθενοι.

Σ ἡμερον πιστοὶ ἐμπλήσθητε, πνευματικῆς ἐδωδῆς, καὶ τρυφῆς ἀθανάτου τε, πόας τῆς τοῦ Πνεύματος, ἣν ἡ Ἄνασσα προὔθηκε· ψυχὰς ρωννύει αὕτη καὶ κάθαρσιν, παθῶν χαρίζει, καὶ ἐπανόρθωσιν, βίου καὶ ἄφεσιν, τῶν πταισμάτων ἅπασι, τοῖς ἐκ ψυχῆς, αἴνεσιν προσάγουσι, τῇ Θεομήτορι.

Φ ὕλαττε ἀεὶ πανάχραντε, τὴν ἱεράν σου Μονήν, ἣν ἐτίμησας πάναγνε, διὰ τῆς Εἰκόνοσ σου, Γεωργίου τοῦ Μάρτυρος, καὶ Ξενοφῶντος θείαις δεήσεσι, καὶ τοὺς ἐν ταύτῃ, πάντας ἰκάνωσον, φέρειν τοῦ Πνεύματος, τοὺς καρποὺς καὶ μέλπειν σοι, διὰ παντός, πόλιν εἰς οὐράνιον, Θεοχαρίτωτε.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος. Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ο ἰ τῆς Ἑλλάδος νῦν παῖδες δεῦτε συνδράμετε, καὶ τὴν τιμίαν κάραν, κατασπάσασθε πάντες, τοῦ θείου Χαραλάμπους, τὴν τὸν Χριστὸν ἐν σταδίῳ κηρύξασαν, καὶ ἀπελέγξασαν πλάνην τῶν δυσσεβῶν, καὶ τὸν Κτίστην μεγαλύνασαν.

Τ οῖς οὐρανόις Ἀγγέλοις νῦν συνηρίθμησαι, καὶ παρεστῶς Τριάδι, τῇ ἀγία τρισμάκαρ, αὐτὴν καθικετεύεις ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐν πίστει τιμώντων σου, τὴν πανσεβάσμιον κάραν, καὶ τῶν

δεινῶν, αἰτουμένων ἀπολύτρωσιν.

Λαμπροφανῆς καὶ πανένδοξος ἀνατέταλκεν, ἐν τῇ Ἑλλάδι Πάση, ἡ πανέορτος μνήμη, τοῦ θείου Χαραλάμπους· διό περ λαμπρῶς, ἑορτάζει κατέχουσα, τὴν πανσεβάσμιον κάραν, τὴν τὸν Χριστόν, ὡς θεάνθρωπον κηρύξασαν.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Ωσπερ ἀλάβαστρον πλήρες, ἡ τιμία σου κάρα θεσπέσιε, προχέει οἷόν τι μύρον πολύτιμον, τὰ ἰάματα· τούς τε πιστοὺς εὐωδιάζει θαυμασίως, καὶ τοὺς μετὰ πίστεως αὐτῇ προσιόντας, τῶν δεινῶν πάντων ῥύεται· τὴν δυσώδη τε πλάνην, καὶ νόσους παντοίας, καὶ τὴν πανώλην λοιμικὴν καταπαύουσα, εὐρωστίαν δωρεῖται πᾶσι, καὶ εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α΄.

Δεῦτε οἱ τοῦ Ὁρους Μονασταί, ὅσοι τῶν χαρίτων ἀπολαύετε, Μαρίας τῆς Παρθένου· δεῦτε ἀνυμνήσατε προθύμως, τῆς Θεοτόκου Κόρης τὰ θαυμάσια· ἄσωμεν αὐτῇ ἐγκώμια, γηθοσύνως κραυγάζοντες· Χαῖρε Κεχαριτωμένη, ἡ ἀπ' αἰῶνος προορισθεῖσα, γενέσθαι Μήτηρ τοῦ Θεοῦ· χαῖρε τοῦ Ἰησοῦ μου, εὐρύχωρον παλάτιον, καὶ τῆς Τριάδος ὅλης, τὸ μέγα ἀριστούργημα· χαῖρε ἡμῶν ἡ προστασία καὶ ἔφορος, ἡ κηδεμὼν καὶ μεσιτεία. Ἄλλ' ὦ Θεόπαις Δέσποινα, ὡσπερ συνήγαγες ἡμᾶς, διὰ τῆς παραδόξου θαυματουργίας, τῆς σεπτῆς σου Εἰκόνας, οὕτω καὶ ἐν τῷ μέλλοντι ἀξιώσον, ὁμοφώνως δοξάζειν σε.

Δοξολογία.

